

כ"ט טבת ה'תשע"ז 27.1.17

מגזין מס' 415

ערב שבת פרשת וארא/ראש חודש שבט

קשר- שבועי מאת הרב יאיר כלב

המגזין מוקדש לעילוי נשמת אברהם בן יוסף סעיד וזהרה

החייב כסנ"א

אמיתת החירות - עבודה פנימית אינטימית

רק מסירות נפשו של אדם היא שפותחת בהכרתו המודעת שער ללידת וצמיחת אמת חדשה. הזמן מאד יקר... צריך פשוט אומץ ל"התאבד" על הנכון... כי בחיי היומיום החולפים ביעף, ככל שמושכים את החרדה מפני ההתחייבות - מפסידים ומאבדים את המאבק (הקיומי הבריא) על החירות האמיתית, לטובת "צעצועים"... שאינם אלא כבלים של רמייה עצמית...

וכשמתמיד האדם לאורך ימים ושנים למסור נפשו על ה'נכון', זוכה הוא להתעלות מחיל אל חיל בענין הכרת ערך עצמו, ולתוקף הדעת שלא להתפעל משום מנגד או קושי בעולם. אמר על כך פעם המשפיע הדגול ר' מאיר בליזינסקי ז"ל: זהו כל ענין העבודה בדרך החסידות, איש מלבדך אינו יודע מהו מעמדך ומצבך הרוחני לאמיתתו - האם התעלית... או שמא ירדת... ועל כן, כלל גדול הוא בעבודה הפנימית: אף אחד לא יאמר לך מי אתה - אתה יודע!!!

לוח שיסורים

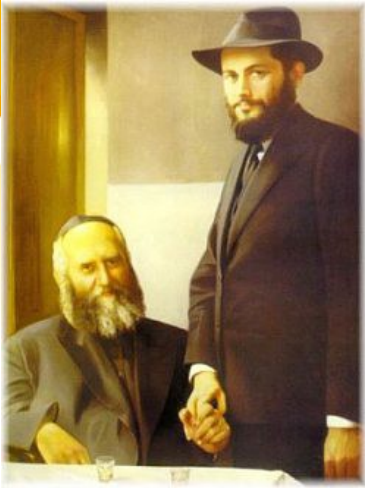
"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

חדש: סדנת תניא יחודית בירושלים - פרטים בעמ' 10

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com. הכניסה לישוב בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, רח' הזית 83 בבית הכנסת שבחצר משפחת שרעבי. התכנסות (כיבוד ושתייה קלה מ-20:45) במושב חמד, לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144

[בכניסה למושב חמד - ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר]

בתמונה: הרבי הריי"צ (יושב) וחתנו רבי מנחם מענדל שניאורסון, לימים הרבי, נשיא דורנו

הכנה ל-י' שבט

יום ההילולא (הסתלקות) של הרבי הקודם מליובאוויטש, אדמו"ר הריי"צ, ויום קבלת הנשיאות של ממלא מקומו הרבי נשיא דורנו, רבי מנחם מענדל שניאורסון מליובאוויטש.

יום הסתלקות

י' בשבט ה'תש"י (1950) הוא יום הסתלקותו של הרבי הקודם, נשיאה השישי של חסידות חב"ד, רבי יוסף יצחק שניאורסון מליובאוויטש (הרבי הריי"צ). מידי שנה ביום הסתלקות הצדיק ('הילולא') נפתח 'שער' לשפע רוחני חדש היורד לעולם, נתינת כח להתעלות בעבודה הפנימית. אמנם הכנת הכלי לקליטת שפע זה היא ההתבוננות בפועלו של הצדיק בכלל ולימוד תורתו בפרט.

מסירות נפש על היהדות

בין קווי דמותו המופתית של הרבי הריי"צ, בולטת מסירת נפשו ללא חת על שמירת הגחלת היהודית תחת עולו של המשטר הקומוניסטי ברוסיה של אותם ימים. משטר אימתני זה חרט על דגלו דריסת והכחדת כל סממן דתי בכל רחבי המדינה. באותם ימים טרופים של חושך ומחנק, היתה זו סכנת נפשות כפשוטה להלך ברחובות בחזות יהודית בגלוי, וכל שכן לקחת חלק פעיל במאבק המחתרתי על המשך קיומה של היהדות ברוסיה. מדי יום ביומו חרפו חסידי הרבי נפשם על החזקת היהדות: הם חינו את ילדי ישראל במחתרת ברוח היהדות, ערכו בריתות בחדרי חדרים, בנו בסתר מקוואות טהרה וקיימו בחשאי תפילות בציבור ושחיטה כשרה.

בשל פעולותיו ופעילות חסידיו, הלכה ונתהדקה סביב הרבי הריי"צ טבעת החנק מצד המשטרה החשאית הסובייטית, עד אשר נאסר ונידון למוות. פרטי השתלשלות הענינים ועד להצלחת הפלאית ויציאתו מן המאסר ומגבולות רוסיה אל 'העולם החופשי', מתועדים ומתוארים באריכות בדברי ימי חב"ד.

בעוד שליחיו הנאמנים נשארים ברוסיה וממשיכים שם במסירות נפש במלאכת הקודש, פועל הרבי גם בצאתו מרוסיה ללא לאות למען קיום וחיזוק היהדות בלטביה ובפולין, ולאחר מכן ביתר שאת וביתר עוז גם באמריקה. אף שעונה קשות בזמן מאסרו והיה שבור ורצוף גופנית, נשאר הרבי איתן ברוחו, ועסק כל ימיו בביסוס והפצת היהדות עד ליומו האחרון.

מסירות נפשו של הרבי הקודם הניחה את היסודות לפעילות הכבירה שביסס והרחיב חתנו וממלא מקומו רבי מנחם מענדל שניאורסון, נשיא דורנו, אשר תחת שרביט הנהגתו התפתחה וצמחה הפצת היהדות למימדי ענק שלא נודעו כמותם בדברי ימי עמנו.

יום התוועדות והתקשרות

בריכוזי ובתי חב"ד שבכל רחבי תבל מציינים את היום הקדוש ומתוועדים, שבת אחים גם יחד, בדברי חיזוק והתעוררות לעבודה פנימית ובנגינת ניגוני נשמה חסידיים מעומק הלב.

ואחת מבני ישראל בדרישה תקיפה ובלתי מתפשרת (אם כי בדרכי נועם ובמאור פנים) לממש שליחות נשמתו כיהודי בעולם הזה – להתמסר כפי יכולתו למלאכת הדלקת "נר מצוה ותורה אור". 'כל יהודי הוא שליח', מדגיש הרבי, וחובה קדושה היא המוטלת על כל אחד ואחד לעורר בעצמו ובזולתו את נקודת היהדות, מבלי להתפעל מעניני העולם ומקשיי ומניעות חשכת הגלות. הרבי תובע יגיעה ונתינה עצמית בכל: בלימוד התורה

וקיום המצוות בכלל ובלימוד והפצת מעיינות החסידות חוצה בפרט. בהתוועדויותיו ובאגרותיו מחזק הרבי ללא הרף את ענין ההשפעה על הזולת במאור פנים (עניני יהדות אצל יהודים, וקיום שבע מצוות בני נח אצל אינם יהודים), תוך מיצוי היכולות והכשרונות האישיים. ולשם כך יש לרתום את כל המשאבים הגשמיים, כולל סממני הקידמה והטכנולוגיה המתחדשים ללא הרף, להופכם מרכבה לקדושה!

בשמשו דוגמא חיה, מעניק לנו הרבי באישיותו הכבירה השראה ונתינת כח להצליח במשימת כל המשימות ששכרה לא יסולא בפז – הזכות להיות שותפים למלך מלכי המלכים במעשה בראשית, היא ההתעסקות במלאכת תיקון העולם (הפנימי והחיצוני – בתוך האדם ומחוצה לו), מלאכה המזרזת את הגאולה האמיתית והשלימה בקרוב ממש.

מבואר בחסידות כי יום ההילולא הינו זמן המוכשר ועת רצון להתבוננות במעשיו, תורתו ועבודתו של הרבי. ללמוד מדרכיו ולהתחזק בקיום הוראותיו המאירות מדי שנה בשנה במשנה תוקף ובאור חדש ביום הסתלקותו. ביום זה מרבים בנתינת צדקה לחיזוק המוסדות הפועלים ברוח הוראותיו וכותבים לרבי 'פדיון נפש' לבקשת ברכה, אותו משגרים על מנת לקראו על ציונו הקדוש.

מדליקים ביום זה נר נשמה ולומדים פרקי משניות המתחילים באותיות שמו [כמנהג ישראל, ללמוד ביום האזכרה (יארציט) משניות לעילוי נשמת הנפטר. רמז למנהג – 'משנה' אותיות 'נשמה']. כמו כן לומדים את מאמרו האחרון, "באתי לגני", שימים ספורים לפני הסתלקותו ציווה להביאו לדפוס על מנת ללמוד.

"ובא השמש וזרח השמש"

במוצאי י' שבט ה'תשי"א, שנה לאחר הסתלקות הרבי הקודם (ולאחרי בקשות חוזרות ונשנות מצד חסידי חב"ד בכל רחבי תבל) קיבל לבסוף על עצמו הרבי נשיא דורנו את הנהגת תנועת חסידות חב"ד.

חיזוק ההתקשרות

בי' שבט מאירה נתינת כח מיוחדת לחיזוק ההתקשרות לרבי נשיא דורנו ששינה את פני היהדות בימינו לבלי הכר. וזאת יש לדעת, הרבי פונה אל כל אחד

עיקר העיקרים בשיטת חב"ד – עבודה בכוחות עצמו

אין על מי להסתמך ואין אצל מי להתפנק (הרבי הרי"צ)

"בכלל בחב"ד היתה התביעה שתהיה עבודתו של כל אחד ואחד בעצמו, ולא להסתמך על הרביים... "הכול בידי שמים חוץ מיראת שמים". אינני מסלק את עצמי חס ושלו מלסייע, לסייע כפי היכולת, אבל, כיון שהכל בידי שמים חוץ מיראת שמים, הרי, אם לא תהיה העבודה לבד (עבודה בכוחות עצמו), מה יועיל זה שנותנים 'כתבים', מנגנים ניגונים ואומרים לחיים?

הרבי (הרי"צ) היה אומר לפעמים: "אל תשלו את עצמכם... צריכים לבד להפוך את השטות דלעומת זה והרתיחה של הנפש הבהמית – לקדושה."

(משיחת י' שבט ה'תשי"א)

הסיפור השבועי

יצא האוויר

רבי מרדכי היה שרוי יומם ולילה בעולמה של תורה ובעבודת הבורא. הוא היה מנותק לגמרי מהוויות העולם, ואין זה פלא שלא עודכן בחדשות ולא שמע כלל את הכרוז המודיע על העוצר.

זה היה ביום השבת. הוא יצא מביתו, וצעד ברחובות הריקים מנפש חיה. גם בזמן הילוכו היה שקוע בדברי תורה, ולא שת את לבו כלל לעובדת היותו ההלך היחיד ברחוב.

חריקת בלמים עזה ניתקה אותו ממחשבותיו. רבי מרדכי הפנה את ראשו לאחור וראה מכונית משוריינת של המשטרה הבריטית עוצרת לידו. "יהודי! מדוע אתה הולך ברחוב? אינך יודע שהוטל עוצר על העיר?", צעק לעברו שוטר בריטי. שלושה מחבריו, שוטרים חסונים וחמושים, ישבו לצידו ברכב.

"אני בדרכי למקום כלשהו", השיב להם לפי תומו. השוטרים הביטו בו בעיניים חשדניות. "איננו מאמינים לך", אמרו במשטמה, "הפרת את העוצר, ועליך להתלוות אלינו בדרך לבית המעצר".

חרדה אחזה ברבי מרדכי למשמע הדברים. שהוא יחלל את קדושת השבת וייסע עם השוטרים לבית המעצר?! לא יקום ולא יהיה.

"אנא", ניסה לפנות אליהם בדברי תחנונים, "הניחו לי לנפשי, אפשרו לי לשמור את קדושת השבת. לא ידעתי כלל על העוצר. בתום לבבי יצאתי אל הרחוב. אין לי שום כוונות רעות".

השוטרים שיגרו לעברו מבטים מרושעים. ניכר היה שדבריו משעשעים אותם וגורמים להם רק להקשיח את

עוצר! אין יוצא ואין בא! – ההכרזה פשטה במהירות בסמטאות ירושלים והעכירה את מצב רוחם העגום ממילא של התושבים, הנאנקים תחת עולו של שלטון המנדט הבריטי.

בימים ההם גבר הלחץ של הבריטים על תושבי היישוב היהודי בארץ ישראל. האימפריה הבריטית דיכאה ביד קשה כל גילוי של הפרת סמכותה. בירושלים שלטו הבריטים שלושים שנה, מאז תום תקופת השלטון העות'מני. מנגד, אנשי המחתרות היהודיות ניסו לערער את המשטר הבריטי, וזה הגיב בקשיחות ובתקיפות כנגד כל ניסיון התקוממות.

נוהל העוצר היה מקובל מאוד באותם ימים. בדרך כלל הוא הוכרז בעקבות פעולות תקיפה של המחתרות, שבתגובה עליהן נהגו הבריטים להטיל עוצר לילה בערים רבות.

באותה עת התגורר בירושלים רבי מרדכי שרעבי. הוא היה תלמיד חכם ומקובל, ושימש ראש ישיבת המקובלים 'נהר שלום', שאותה הקים על שמו של המקובל רבי שלום שרעבי. הוא נקשר כל כך לדמותו של רבי שלום שרעבי עד שהחליף את שם משפחתו, שהיה בתחילה יפת תעיזי, לשרעבי.

רבי מרדכי נולד בתימן. בילדותו נתייתם משני הוריו, וגדל בבית דודו, הרב אברהם יפת תעיזי, שגם לימדו תורה. בגיל צעיר הוסמך לרבנות, ובהיותו בן עשרים וארבע עלה לארץ ישראל והצטרף לישיבת המקובלים בית א-ל. ברבות השנים נודע כאיש קדוש ומחולל ישועות.

מפקד הכח הבריטי הביט במתרחש כלא מאמין. מעודו לא נתקל במקרה מוזר כל כך. נקר בארבעה צמיגים בעת ובעונה אחת! הוא העיף מבט לעבר רבי מרדכי שרעבי, ופתאום קישר בין הדברים. בצעדים כושלים ניגש אל הצדיק וביקש את סליחתו. "אני מבין שאיש קדוש אתה", אמר. "אנא מחל לנו על שהטרדנו אותך".

וכמו כדי לכפר על מעשהו הורה לשניים משוטרו ללוות את רבי מרדכי בדרכו, להמתין לו, ולאחר מכן ללוותו בחזרה לביתו, שלא ייעצר שוב על הפרת העוצר. "עליכם לדאוג שלא יאונה לו כל רע", התרה בהם. "אני מתיר לו להפר את העוצר וללכת לאן שברצונו ללכת". רבי מרדכי יצא מן המכוננית, מוקף בשוטרים שהיו לשומרי ראשו האישיים, בדרך ליעדו. מראה הצדיק, המלווה שוטרים בעיצומו של העוצר, היה מחזה חד פעמי ברחובותיה של ירושלים בימי השלטון הבריטי בארץ ישראל.

(על פי 'דרך צדיקים')

עמדתם. הם הבינו שרבי מרדכי הוא רב חשוב, בעל מעמד נכבד, ועובדה זו דרבנה אותם להתעקש ולא לוותר.

אחד השוטרים ניגש אליו ופקד עליו לעלות למכוננית. "לא אעלה!", הכריז רבי מרדכי בנחישות, מביט בשוטרים במבט תקיף. "לא אחלל את קדושת השבת, ויהי מה". "ככה?", גיחכו השוטרים. השלושה זינקו מהרכב, לפתו את רבי מרדכי ואזקו את ידיו. כשהוא כפות הטילו אותו לתוך המכוננית.

"קדימה, סע!", הורה המפקד לנהג. זה לחץ על דוושת התאוצה ובאותו רגע נשמע פיצוץ עז. הרכב הזדעזע והיטלטל. אימה תקפה את השוטרים. "ודאי עלינו על מוקש של המחתרת", צעקו במורא.

כעבור כמה שניות התברר להם שאיש לא נפגע. הם יצאו מן הרכב בזהירות והביטו כה וכה כדי לבדוק את מקור הפיצוץ. כשהפנו את מבטם למטה הבינו שלא מוקש או מטען חבלה הוטמנו להם, וכי לא הותקפו בידי כוחות גרילה – ארבעת הצמיגים של גלגלי הרכב היו נקורים וחסרי אוויר.

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

”זאת התורה אדם” (במדבר יט' ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב-’נגלה’) ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה-’נסתר’). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי ’נגלה’, ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת וארא

ישועת ה' קריבה ובאה

הפרשה הקודמת (שמות) הסתיימה בטענתו הקשה של משה ”למה הרעות לעם הזה...”. על כך עונה הקב”ה למשה כי בקרוב יראה את ידו החזקה. עתה, כשהוגדשה סאת הייסורים וזעקת בני ישראל מגיעה השמימה, יקיים ה' את בריתו עם האבות והתשועה תמהר לבוא.

משה ממחר להשמיע את הדברים באוזני בני ישראל, אולם הם מתקשים לקבלם ”מקוצר רוח ומעבודה קשה”.

הקב”ה שב ושולח את משה אל פרעה לצוותו להוציא את בני ישראל ממצרים. ושוב מקשה משה וטוען: אם בני ישראל אינם מקבלים את דברי, הכיצד יעלה בידי לשכנע את פרעה להוציאם.

בעקבות טענת משה, שוב מצרף אליו ה' את אהרן אחיו.

ייחוסם של משה ואהרן

התורה מייחדת מספר פסוקים אודות ייחוסם המשפחתי של משה ואהרן גיבורי ספר שמות. כהקדמה, אנו לומדים בקצרה גם אודות משפחות ראובן ושמעון הקודמים ללוי.

משה ואהרן הינם נכדים ונינים ללוי. נכדים מצד אמם, יוכבד בת לוי, שנולדה ביום בו הגיעו יעקב ובניו למצרים. ונינים מצד אביהם, עמרם, בנו של קהת בן לוי.

משה ואהרן מתחלקים בשליחות

בתגובה לטענת משה כי אינו מתאים לשליחות בשל

היותו ”ערל שפתיים” (מתקשה בדיבור, אשר על כן אינו מתאים לייצג את הקב”ה לפני בני ישראל ולפני פרעה), משתף הקב”ה עמו בשליחותו את אהרן אחיו. הוא מודיעם מראש כי פרעה הרשע לא יסכים להוציא את עם מארצו, באשר יוסיף ה' להקשות את לבו יתר על רשעתו (מצד עצמו) כדי להפליא בו ובעמו את מכותיו.

משה בן השמונים ואהרן אחיו בן השמונים ושלוש מקבלים על עצמם את עול השליחות.

המטה הופך לתנין

משה ואהרן מתייצבים שוב לפני פרעה, וכמופת להוכחת אמיתות שליחותם משליך אהרן בשם ה' את מטהו לפני פרעה והמטה הופך לתנין. פרעה המוקף במכשפים אינו מתרשם. הוא מצוה על מכשפיו לחולל מופת דומה, אלא שלפתע תנין אהרן, שבינתיים שב והיה למטה, בולע את תניני המכשפים.

ובכל זאת, גם לאחר המופת והפלא המתרחשים לנגד עיניו, מכביד פרעה את לבו ואינו מסכים לשחרר את בני ישראל.

היאור ושאר מקורות המים הופכים לדם

עתה מתחילה התורה בתיאור תהליך שבירת תוקף קליפת מצרים ומלכם ע”י עשר המכות.

משה יוצא במצות ה' לפגוש את פרעה היוצא מידי בוקר

עולים כינים אשר הולכים ומתפשטים בכל הארץ. הכינים הרוחשים בכל מקום, בקרקע ובצומח באדם ובבהמה, הופכים מטרד מציק ובלתי נסבל. הפעם, באשר אין סוד הכישוף מסוגל להמציא בריות כה קטנות, אין חרטומי מצרים (המכשפים) מצליחים ליצור פעולה דומה. לנוכח אוזלת ידם, מודים המכשפים באוזני פרעה כי תופעת מכת הכינים "אצבע אלוקים היא". אולם אין הדבר מרכז את לב פרעה והוא ממשיך לחזק את לבו לעמוד בסרובו להשמע לקב"ה.

חיות שרף ומיני מזיקים

ושוב יוצא משה לפגוש את פרעה על שפת היאור, ומבקשו-מזהירו "שלח את עמי ויעבדוני". הפעם הוא מתריע כי סרובו יביא עליו את מכת הערוב, פגיעת ערב רב של בעלי חיים למיניהם ובהם חיות טורפות, נחשים ועקרבים. וכשגם הפעם ממאן פרעה להוציאם, מתמלאת לפתע כל ארץ מצרים בריבוי עצום של בעלי חיים, חיות שרף ומיני מזיקים. כבכל מכה, מפלה ה' בין אנשי מצרים לבין בני ישראל המרוכזים באזור גושן (בהם אין המכה פוגעת כלל) והדבר מחזק ומעצים את האות והמופת. לנוכח הסבל הנורא של בני עמו ממהר פרעה להציע למשה ולאהרן פשרה: עבדו את ה' כאן, בארץ מצרים. אך משה ואהרן דוחים זאת בתוקף באומרם כי עבודת ה' אינה יכולה להיעשות אלא מחוץ לארץ מצרים ערות הארץ. במצוקתו, מסכים פרעה לדרישתם בתנאי שלא ירחיקו לכת, ובלבד שתפסק המכה הנוראה. אלא שכצפוי, משאך סרה המכה מארץ מצרים, שב פרעה לסורו וחוזר בו מהסכמתו.

מכת הדבר

לאחר אזהרה נוספת, מכה ה' את כל בעלי החיים במצרים במכת דבר. ושוב, כבכל המכות, פוסחת המכה על

אל שפת היאור. בפגישתם מתרה בו משה כי באם לא יוציא מארצו את עם ישראל, יהפכו מימי היאור וכל מימי מצרים לדם. משמסרב פרעה, נוטה אהרן את מטהו על היאור וכל מימות מצרים, ביאור וביבשה, הופכים לדם. בהעדר מים לשתייה, נופל על המצרים צמא נורא, וסירחון הדגים המתים ביאור מבאיש את הארץ כולה. ובכל זאת מחזק פרעה את לבו ומסרב להכנע, תוך שהוא מתעקש להוכיח כי גם מכשפיו יודעים לחולל מופת שכזה.

שבוע ימים נמשכת המכה (וכך גם תשע המכות הבאות אחריה) עד אשר חוזרים מי היאור ושאר מקורות המים במצרים לקדמותם.

נחילי צפרדעים מכסים את מצרים

במשך שלושה שבועות (כפי שינהג קודם כל מכה מהמכות הבאות) עומד משה ומתרה בפרעה אשר אם לא ימהר ויוציא את עם ה' ממצרים, תכה בו המכה השניה היא מכת הצפרדעים אשר יעלו מן היאור. אך כצפוי מתעלם פרעה מן האזהרות. אזי נוטה אהרן את ידו על מימי מצרים ומן היאור עולה ריבוי עצום של צפרדעים המכסים את כל ארץ מצרים, בתוך הבתים, בחדרי השינה ובמיטות, במטבחים ואף בתוך תנורי הבישול. מכשפי פרעה מצליחים גם הם להעלות צפרדעים, אך אין רוחו של המלך נרגעת. הוא אינו יכול לשאת את נוכחותם הבלתי נסבלת של הצפרדעים ואת קרקורם מחריש האוזניים העולה מכל פינה.

הפעם, לראשונה, מוכן פרעה לומר כי יוציא את בני ישראל ממצרים. הוא קורא למשה ולאהרן ומתחנן כי יתפללו לה' שיסיר ממנו את המכה. אלא שמיד עם חלוף המכה, מכביד הוא שוב את לבו ומסרב לקיים הבטחתו.

כינים בכל פינה

עתה, בציווי ה', מכה אהרן באדמת מצרים ומן העפר

ברד שכמוהו לא היה מעולם עומד לנחות על מצרים, מזהיר משה, ומציע למצריים להניס את שארית מקניהם אל מקום מסתור מוגן. ואכן, ישנם מן המצריים שבוחרים להישמע לעצת משה ועושים כדבריו.

משה נוטה את ידו אל השמים והנה מתחיל לרדת שלא כדרך הטבע מטר של גושי קרח גדולים, כשבאורח פלא, מתלקחת אש לוהטת בתוך הברד הניתך ארצה. הברד הנורא מכה בכל דבר חשוף בארץ מצרים, באדם בבהמה ובגידולי השדה.

פרעה מזעיק את משה ואהרן ומודה בפניהם: "חטאתי הפעם, ה' הצדיק ואני ועמי הרשעים". הוא מבקש מהם להתפלל כי יעצור ה' את המכה האיומה. משה מבטיח כי יתפלל, ומוסיף כי שוב יראה פרעה במוחש כיצד פועלת התפילה, ושוב יוכח לדעת כי ה' הוא האלוקים - מי שברא את הטבע בידו גם היכולת לחולל נס השובר את הטבע.

אלא שגם הפעם. משאך שוככת הסערה, חוזר פרעה וממאן להוציא את עבדיו ממצרים.

צאנם ושאר בעלי החיים של בני ישראל. אך פרעה (אף שנרעש הוא מאד לנוכח העובדה שאין המכה פוגעת בבני ישראל) עדיין מקשה הוא את לבו ובכל זאת אינו נכנע.

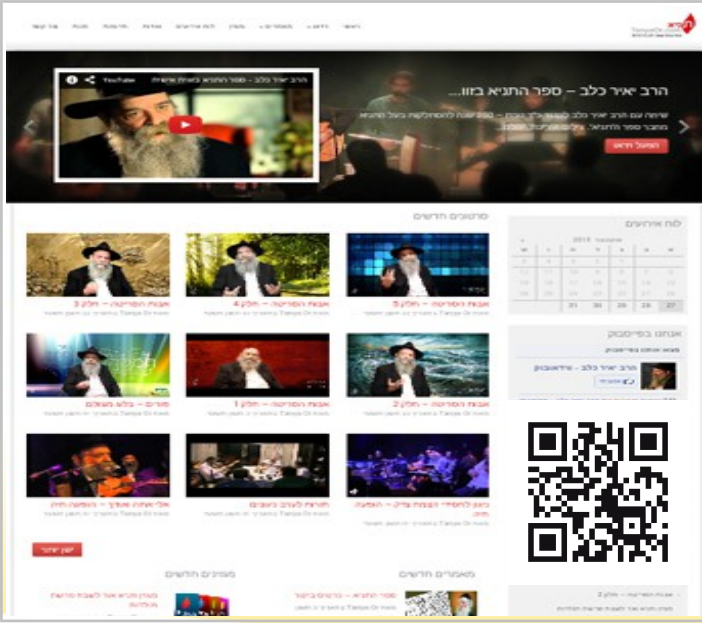
מגיפת השחין

על פי ציווי ה', נוטלים משה ואהרן מלא חופניים פיח מכבשן האש וזורים אותו אל הרוח. הפיח מכה בכל ארץ מצרים ומביא עמו את מגיפת השחין. בכל חלקי גופם של המצרים ובהמותיהם נפערים פצעים מבעבעים, מדממים ומכוערים, הגורמים לגרוד מכאיב.

מפגיעת המכה אין חרטומי מצרים יכולים אף לעמוד על רגליהם כדי להתראות בפני משה ואהרן. אולם פרעה בשלו, הוא מוסיף להתעקש ועומד בסרובו.

ברד נורא מכה בכל ארץ מצרים

משה יוצא לפגישה נוספת עם פרעה על שפת היאור ומזהירו מפני מכה נוספת. הפעם מוסיף משה ואומר לפרעה כי אף שה' יכול היה להשמידו כבר מזמן, בכל זאת ממשיך הוא לקיימו רק כדי להפליא בו את מכותיו למען ידע הוא, וידעו כולם, את כחו וגבורתו של הקב"ה.

התחדשנו!
 בוטאו לבקר
 באתר המשודרג
 WwW.tanya.com

י.ו. אשכול

שיחה אישית
ולימוד מעמיק
עם בעל התניא

הדרך שלך להכיר את עצמך

הרב אליהו דסלר:

"הרב שניידר ז"ל מלונדון היה תמיד מספר על לימוד ה'תניא' של הרב דסלר, שבעת יגיעתו בלימוד זה, היה כורך סמרטוט לח על מצחו, מרוב המאמץ העיוני".

הגאון רבי אברהם יצחק הכהן קוק:

"גדול ונשגב הוא הלימוד במקצוע החב"ד". "נמשכתי לעיין בהם עוד בילדותי".

(אגרות הראי"ה)

הרב ירום אברגיל:

"אף על פי שיש ש"ס ויש פוסקים ויש קבלה - כל זה הוא הרכוש, אבל היהלום שבכתר זה רק החסידות של בעל התניא."

(הרב ירום אברגיל בהקדמה לספרו בצר ירום)

בוודאי שמעת על ספר התניא
זו ההזדמנות שלך להעמיק בספר.

סדנא יחודית מרוכזת בת 11 מפגשים מתומצתים עם
הרב יאיר כלב - כלים לחינוך עצמי על פי התניא.
- השיעורים שזורים בניגוני חב"ד עתיקים בליווי גיטרה -

**הסדנא תתקיים בימי רביעי בשעה 20:30
באולם בית כנסת היכל יעקב רחוב ריינס 17 ירושלים**
אחת לשבועיים מפגש פתיחה
בח' מר חשוון 9/11/16 מסיימים ב' ניסן 29.3.17

אם גיבולא אמתן לרא

רישום מומלץ אך לא חובה

לקבלת סילבוס נושאים מפורט:

tanya71097@gmail.com • 052-682-3799

מקומות לגברים ונשים בהפרדה מלאה • מחיר 10 ש"ח • לבני ישיבות וסטודנטים ללא תשלום

חסידות על הפרשה וארא

קיומן בהווה הוא מאור זה, המחיה ומקיים אותן תמיד, וברצות ה' נהפך הנחש למטה וכל הקליפות היו כלא היו.

(ליקוטי-שיחות, כרך ג', עמ' 860)

ההתגלות האלוקית לאבות האומה וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב (וג), וארא: אל האבות (רש"י)

מה מוסיף רש"י בפירושו על לשון הכתוב?
אלא ההתגלות האלוקית לאברהם ליצחק וליעקב לא
היתה בגלל מעלתם הפרטית של כל אחד ואחד מהם,
כי אם לפי שהיו אבות האומה, וכל מה שקיבלו -
מסרו לבניהם אחריהם ולבית ישראל כולו.

(תורה-אור, דף נ"ז, עמ' ב')

האור האלוקי - שורש הקליפות וקיומן וישלך אהרן את מטהו... ויהי לתנין (זי) וארא: אל האבות (רש"י)

התנין מסמל את קליפת מצרים, כדכתיב "הנני עליך
פרעה מלך מצרים, התנים הגדול הרובץ בתוך יאוריו"
(יחזקאל כט).

מטה (מלשון הטיה ו"המשכה") רומז להמשכת אור
אלוקי מעולם לעולם.

בהפיכת המטה לתנין נרמז שהשורש והמקור דקליפת
מצרים הוא האור האלוקי שירד פלאים על ידי
צמצומים רבים עד שנתהוותה ממנו מציאות של
קליפות.

בזה שהתנין נהפך למטה (וכן בכך שמטה אהרן בלע
את מטות החרטומים) נרמז, שלא זו בלבד ששורש
ומקור הקליפות הוא מהאור האלוקי, אלא שגם עצם

באתר ביו-טיוב ובפייסבוק:
 מגזין, שיעורים נגונים ובלוגים מצולמים
 (באיכות HD), שידורים חיים בימי חמישי.
WWW.TANYAOR.COM

עודה ראשונה לנושן

סדר התנ"ך

שבת שלום!!!

ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
 כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
 ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

**צאת
השבת**

**הדלקת
נרות**

**עיר
(שעון חורף)**

17:48

16:33

י-ם

17:50

16:48

ת"א

17:48

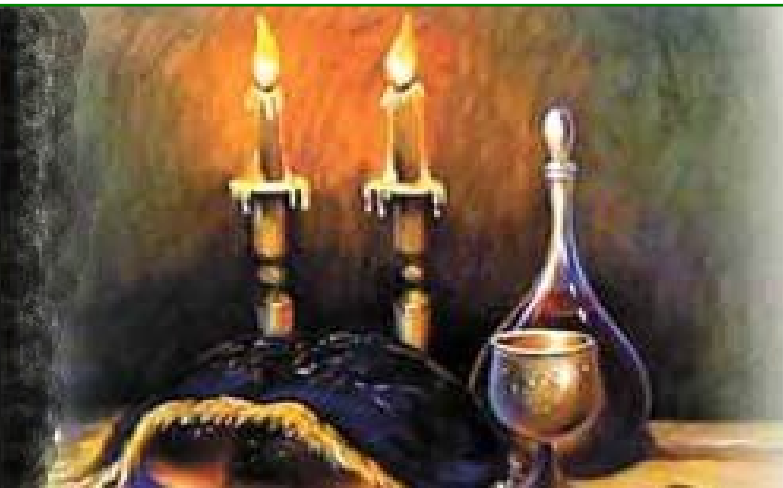
16:37

חיפה

17:51

16:52

ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, ליזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון